

IZ SODOBNE JAPONSKE LIRIKE

POZICIJA 1

Iširo Ando

To vem —
tam na skrajnem koncu
medlo osvetljene divjine,
raztezajoče se onkraj moje zavesti,
tam je lobanja,
lepa, srebrno siva,

in iz večno temotnih votlin njenih oči
vstaja miren plamen.

OB OKNU POŠTNEGA URADA

Sakutarō Hagiwara

Ob oknu poštnega urada
pišem pismo domov.
Tak sem kot vrana nad razvalinami —
moji čevlji in moja usoda,
vse je ponošeno.
Nebo je megleno
in brez dela sem, še zmerom.

Oče, povej mi,
kaj je ostalo od življenja. —
Preštevam svoj mošnjič
z žalostno nihilistično mislijo
pobiram kovance iz njega kot ostanek svojega življenja
in jih mečem po kamnitem tlaku.
O rodni moj kraj,
oh, oče!
Šel bom tja dol k morju —
stopal bom po otožnih ulicah proti obrežju,
opotekajoč se kot veter.
O življenje!
Slišim sireno,
ki kliče na palubo.
Tudi ona odhaja,
odhaja.